

Trang thơ Nguyễn Đức Sơn

Nhà thơ Nguyễn Đức Sơn sinh ngày 18 tháng 11 năm 1937 tại làng Dư Khánh, huyện Thanh Hải tỉnh Ninh Thuận, quê gốc ở Thừa Thiên Huế.

Nguyễn Đức Sơn bắt đầu làm thơ rất sớm với bút hiệu Sao Trên Rừng. Ông được coi là một người có cá tính đặc biệt. Từ khi tuổi trẻ thơ ông đã chớm hoài nghi, đã thắc mắc về những câu hỏi đầy tính siêu hình. Nguyễn Đức Sơn cùng với **Bùi Giáng** và **Phạm Công Thiện** được coi là ba kỳ nhân nổi danh về tài năng và sự quái dị trong làng văn nghệ miền Nam trước 1975. Ông cũng được xem là một trong tứ trụ thi ca của miền Nam, ba người còn lại là Bùi Giáng, **Thanh Tâm Tuyền**, **Tô Thùy Yên**. Nguyễn Đức Sơn đã từng theo học tại Đại học Văn khoa Sài Gòn nhưng nửa chừng bỏ học. Trong lý lịch trích ngang trong tập thơ *Những bài tình đầu*, ông viết: “Sống vô gia cư, chết vô địa táng” và tuyên bố: “Nếu trường Đại học Văn khoa Sài Gòn sản sinh ra được một nhà văn nhà thơ nổi tiếng tôi xin chịu chặt đầu.”

Ông ở nhiều nơi Phan Rang, Sài Gòn, Thủ Dầu Một – Bình Dương, Blao – Lâm Đồng và sinh sống bằng nghề dạy học ngoại ngữ.

Năm 1967 Nguyễn Đức Sơn lấy bà Nguyễn Thị Phượng. Đám cưới được tổ chức tại chùa Tây Tạng, Thủ Dầu Một – Bình Dương. Ông bà sinh được 9 người con. Năm 1979, ông đưa gia đình rời bỏ chốn phồn hoa đô thị chuyển lên ngọn núi Phương Bối, Lâm Đồng để sống một cuộc sống thanh tịnh. Đến nay gia đình ông vẫn sống ở đó.

Nguyễn Đức Sơn nổi tiếng là lão thi sĩ vạn thông do ông đã trồng tới hàng vạn cây thông trên ngọn đồi Phương Bối rộng tới hàng chục hecta. Ông còn có biệt danh Sơn Núi.

Một số tác phẩm tiêu biểu:

- *Bọt nước* (Thơ, Mặt Đất xuất bản, Sài Gòn 1965)
- *Hoa cô độc* (Thơ, Mặt Đất xuất bản, Sài Gòn 1965)
- *Lời ru* (Thơ, Mặt Đất xuất bản, Sài Gòn 1966)
- *Đêm nguyệt động* (Thơ, An Tiêm xuất bản, Sài Gòn 1967)
- *Cát bụi mệt mỏi* (Truyện ngắn, 1968)
- *Cái chuông khi* (Truyện ngắn, 1969)
- *Xóm chuông ngựa* (Truyện ngắn, 1971)
- *Vọng* (Thơ, An Tiêm xuất bản, Sài Gòn 1971)
- *Tịnh Khẩu* (Thơ, An Tiêm xuất bản, Sài Gòn 1973)

• **Đêm thu**

ánh đèn sao le lói
căn phòng sao đều hiu
anh lặng người thăm hỏi
kiếp người sao tiêu điều

• **Sáng trên đồi**

Song thưa lùa gió thơm vào
Có đàn chim lạ đến chào ánh dương
Ngất ngây chùm trái đang hươm
Thản nhiên nhìn xuống bản mường ngủ say
Đêm thanh nằm mộng giấc đầy
Sáng ra tôi gặp những ngày rất thơ
Cỏ lau mùa trước rụng giữa
Ước mơ tôi lại bây giờ thêm xanh.

• **Không đề**

February24
Kiếp trước ta là du đãng
Kiếp này ta đi lãng vãng
Bên cầu tử sinh lỗi tai nghẽn ngãng

- **Chỉ nghe tịch tịch**

Nửa đêm soi bóng trăng tròn
Thấy đau trời đất rõ còn trong thai
Các em đều chẻ làm hai
Từ đâu một chỗ rách dài thiên thu
Hồn tôi, con thú cần cù
Nằm chơi trong cát bụi mù vuốt ve
Hỏi thăm, nước chảy xè xè
Chỉ nghe tịch tịch phủ đê râu xanh

- **Nhấn**

Đời sau người có thương ta
Từ lâu xuống lỗ làm ma mất rồi
Đường xa thôi miễn bồi hồi
Mả hoang nhảy đại lên ngồi đi cha

- **Ừ, vậy đó**

Đã gần sáu chục tuổi rồi
Làm thơ trắc nét như hòi hai mươi
Núi thần vây bủa đười ươi
Lang thang tôi kiếm con người hôm nay
Gặp em thuở tóc đang bay
Chòi hoang nằm mộng hai tay tuột quần

- **Cây bông**

Đụ mẹ
Cây bông
Hấn không
Lao động
Ai trồng
Chật chỗ
Mày nhỏ
Xem sao
Máu trào
Thiên cổ

- **Tâm sự với một Đảng viên trí thức muốn ra khỏi Đảng**

Anh đi cách mạng bao năm
Từ rừng đến phố dao găm chưa xài
Vẫn chưa dứt điểm sòng bài
Tấm thân ê ẩm khuya dài đau sao
Cứ yêu tha thiết đồng bào
Tuy nhiên hễ thấy máu trào thì ngưng

- **Mai kia**

Thu nào tóc bạc òa bay
Có con chỉ trở mới hay cái già
Cúi hôn trời đất đậm đà
Cha tan theo bóng trăng tà vạn niên

- **Mang mang**

Mang mang trời đất tôi đi
Rừng im suối lạnh thiếu gì tịch liêu
Tôi về lắng cả buổi chiều
Nghe chim ăn trái rụng đều như kinh

- **Quê hương**

dù sao cũng là xứ sở
đói nghèo đừng lạt tình thương
mười năm không cúng không giỗ
dì về ẩm lại khói hương

tháng bảy dì về đơm nhãn
nhớ mang ra ít giạ chiêm
ở đây làm gì có bán
thấy người ta ăn bắt thèm.

-
-

- **Tôi thấy mây rùng**

Một ngày đau khổ chín trong tôi
Tôi đến bên cây lặng lẽ ngồi
Cây thả trái sầu trên nước lặng
Mặt hồ tan vỡ ánh sao trôi

Thôi nhé ngàn năm em đi qua
Hồn tôi cô tịch bóng trắng tà
Trời sinh ra để chiều hôm đó
Tôi thấy mây rùng bay rất xa

- **Tịch mặc**

Rồi mai huyết lạnh anh về
Ru nhau gió thổi bốn bề biển xưa
Trăng tà đổ bóng cây thưa
Mộng trần gian đã hái vừa chưa em

- **Một mình đi luôn vô luôn ra trong núi chơi**

Khi thắm mệt tôi đi luôn ra núi
Cuối chiều tà chỉ gặp cỏ hoang sơ
Bước lủi thủi tôi đi luôn vô núi
Nghe nắng tàn run rẩy bóng cây khô
Chân rục rã tôi đi luôn ra núi
Hồn rụng rời trước mặt bãi hư vô

- **Một mình nằm thờ đủ kiểu trên bờ biển**

Đầu tiên tôi thờ cái phào
Bao nhiêu phiền não như trào ra theo
Nín hơi tôi thờ cái phèo
Bao nhiêu mộng ảo bay vèo hư không
Sửng nên tôi thờ phật phùng
Mây bay gió thổi trời hồng muôn năm
Mai sau này chỗ tôi nằm
Sao rơi lạnh lẽo âm thầm biển ru.

Bọt nước

Tôi dòm đời khi tuổi sắp hai mươi
Nhìn trước nhìn sau thấy rõ ràng
Những người đi trước sầu đeo nặng
Những người đi sau sầu không tan
Tôi dòm đời khi tuổi sắp hai mươi
Thấy hay hay nhưng làm sao cười
Như chuyện lớn lên rồi có vợ
Cuối đời về đất lạnh nằm xuôi

Cuối thu ở Phương Bối

Trưa đứng một mình đợi ai lên
Đất trời đâu có dưới và trên
Đòi cao ỏi sót rụng một trái
Dòi ăn một bên ta một bên.

Giữa mùa nắng vàng

Giữa mùa nắng vàng hiu hắt
Về đây đôi mắt dịu hiền
Về đây cả bàn tay đẹp
Đi tìm thăm xứ người em
Ngõ hẹp lối vào gác trọ
Chiều trưa nhạt nắng bên thềm
Bống dưng sao lòng se thắt
Vương vương đếm mấy nỗi niềm

Gặp nhau sao mà không nói
Tuổi hiền mà cũng lao đao
Ở kia làm sao chị khóc
Tình em vẫn như dạo nào

Chị bảo rằng đây mưa nắng
Bốn mùa em có buồn không
Em cười làm sao cay đắng
Chị ơi lệ ở trong long

Trên bờ hư không

Một đêm sao ở trên rừng
Đua nhau rụng xuống chào mừng nhân gian
Hồn tôi cây cối liên hoan
Rừng rưng tôi thấy trăm ngàn ước mơ
Tuổi vàng suối mộng trời thơ
Lớn lên tôi chết trên bờ hư không.

Kinh nghiệm riêng

Màn thơ ôi giống hết bữa củi
Nhưng nói ra nhiều người sẽ tủi
Nên mặc quần đùi đứng khom lưng
Có gì rớt vô ta dễ phũ

Tôi thấy

Con gái
Ngồi đái
Trên Trái Đất
Rời đi đâu mất

Cho mà xem

Đừng đụng em
Em đẻ

Tất cả đều trật lất

Nếu không có quỷ ma
Khó bề thấy được Phật
Đó là sự thật của Trái Đất
Nhưng nghĩ cho cùng tất cả đều trật lất

Cảnh đời

Có một con đế què
Cánh mồn đập rề rề
Không ai nghe
Kiến bu trần trụi cuối hè
Một mình trên Trái Đất màu mè
Nằm chết trong lùm tre

Nhìn con tập lật

Nắm tay lật úp đi con
Co thân tròn trịa như hòn đá lăn
Muốn cho đời sống không cần
Tập cho quen mất thăng bằng từ đây

Vũng nước thánh

anh sẽ đến bất ngờ ai biết trước
miệng khô rồi nẻo cực lạc xa xôi
ôi một đêm bụi cỏ đáng thu người
em chưa đái mà hồn anh đã ướt
(Trích từ tập *Đêm Nguyệt Động*)

Nguồn: <https://www.thica.net/tac-gia/nguyen-duc-son/page/3/>

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 7400 TÁC PHẨM